

pětí neplatnost doplňovací smlouvy hon. výboru z 9. ledna 1926, při čemž za tohoto stavu věci nebylo nutno zabývat se otázkou, zda úmluva tato mohla napravit nezákonnost pronájmu původního.»

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané jednak vydražitelem Emanuellem K., jednak hon. výborem, uvážil nss takto:

Mezi stranami není sporu o tom, že vyhláška o pronájmu honitby v Č. veř. dražbou nebyla vydána ani podepsána starostou obce, který měl podle § 13 hon. zák. veř. dražbu vykonati; na sporu jest jen otázka, může-li okolnost, že vyhláška nebyla vydána obecním starostou, býti důvodem ke zrušení pronájmu veř. dražbou.

Dle § 13 hon. zák. náleží výboru hon. společenstva po uvážení okolností ustanoviti, zdali právo myslivosti společenstvu příslušející má se vůbec pronajmouti, čili nic, a v oné případnosti, zdali se má pronajmouti z ruky nebo ve veř. dražbě, kterouž vykoná sám starosta obecní. Pokud jde o pronájem honitby veř. dražbou, rozeznává tu zákon mezi činností, jejíž účelem jest stanoviti, zda vůbec a za jakých podmínek má býti honitba ve veř. dražbě pronajata, a mezi vlastním výkonem veř. dražby. První činnost, dispoitivní povahy, ponechává zákon výboru honebnímu, jemuž jako reprezentantu hon. společenstva náleží uvážiti o způsobu zadání práva myslivosti, činnost druhou, to jest vlastní výkon dražby dává do rukou obecního starosty jako orgánu úředního.

Speciálních předpisů o tom, jakým způsobem dražbu jest vykonati, hon. zákon nemá; nutno proto na dražbu tu aplikovati předpisy licitačního řádu z 25. července 1786 č. 565 s. z. s. (srv. Boh. 579/20 adm.), Podle odst. 2. § 2 licitačního řádu nutno dražbu obvyklým způsobem vyhlásiti, a ve vyhlášce té uvéstí zejména i místo, den a hodinu dražby. Jsou to zřejmě momenty, které mají býti zárukou veřejnosti dražby. Stanovení jich jest výronem rozhodovací moci úředního orgánu, pověřeného výkonem dražby, jemuž podle § 7 licit. řádu náleží péče o to, aby bylo veškerých předpisů licit. řádu dbáno. Takové úřední vyhlášky nemůže nahraditi vyhláška hon. výboru, tedy strany. Ale pak nelze mluvit o tom, že by dražba byla před tím ve smyslu právním »veřejně vyhlášena«, jak ostatně bylo vysloveno již také nál. býv. ss-u Budw. 10703 A. Není proto nezákonným, když žal. úřad zrušil pronájem honitby ve veř. dražbě dne 26. července 1926 jako nezákonný.

Stížnost ovšem tvrdí, že dražební rok řídil starosta obce, a dovozuje z toho, že byla dražba vykonána způsobem zákonu odpovídajícím. Nss nemohl ani v tom dáti stížnosti za pravdu, neboť okolnost ta nemohla odčiniti nedostatek řádné úřední vyhlášky, a tím nezákonný postup do datečně sanovati. Nebylo proto ani třeba zkoumati otázku podle spisů ne zcela jasnou, zdali obecní starosta skutečně sám dražbu vykonal.

Č. 6729.

Administrativní řízení: Správní úřad nemůže meritorní rozhodnutí o námitkách exekuta proti vedené exekuci odmítnouti z důvodu, že rozhodnutí úřadu, které tvoří v daném případě exekuční titul, se stalo pravoplatným.

(Nález ze dne 19. září 1927 č. 19.325.)

V ě c: Arnošt F. v Praze proti ministerstvu obchodu stran námitek proti soudní exkuci pro poplatky za vývozní povolení.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dne 2. listopadu 1921 provedl býv. úřad pro zahraniční obchod u firmy F. v Praze XVI. revisi, aby si opatřil podklad pro vyměření podílu státu na exportním zisku, kterého tato firma docílila při vývozu dříví na udělená jí vývozní povolení. Při revisi byl sepsán s majiteli firmy protokol, dle něhož se zavázali zaplatiti na úplné vyrovnání podílu státu na zisku peníz 150.000 Kč v pěti měsíčních lhůtách po 30.000 Kč, počínajíc 1. prosincem 1921 s 5% úroky ode dne, kdy tento smír bude schválen, pod následky exekuce a ztráty lhůt, nebude-li některá dodržena. Revisní komise tento návrh firmy přijala s výhradou schválení ministrem pověřeným vedením býv. úřadu pro zahr. obchod. — Dle výnosu tohoto úřadu ze 3. listopadu 1921 schválil ministr narovnání, o čemž byla firma uvědoměna s tím, že podmínky a závazky obsažené v návrhu firmy nabývají platnosti. — Dne 2. prosince 1921 zaplatila firma se zřetelem k narovnání částku 30.000 Kč, dne 6. dubna 1922 peníz 60.666 Kč 66 h a dále byla jí připsána k dobru částka 13.018 Kč 87 h, takže uhradila celkem 103.685 Kč 53 h. Nedoplatek byl pak na základě výkazu nedoplateků vymáhán soudní exekucí. Proti tomuto nároku podal st-l na základě §u 35 exek. řádu námitky. — Nař. výnosem sdělilo min. obch. st-li, že námitky jeho proti nároku ze smíru z 2. listopadu 1921 projednati nemůže, jednak proto, že výnos býv. úřadu pro zahr. obchod ze 3. listopadu 1921 vešel dávno v právní moc, jednak proto, že proti rozhodnutím býv. úřadu pro zahr. obchod jakýkoliv rekurs, po případě námitky v cestě instanční jsou nepřipustné a také ani u min. obch., na které dle ustanovení zák. č. 125/22, § 2 přešla působnost tohoto úřadu, uplatňovány býti nemohou.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad dovolal se v nař. rozhodnutí pro svůj výrok odmítající meritorní rozhodnutí pravoplatnosti výnosu ze 3. listopadu 1921. Úřad vychází tedy z právního názoru, že právní moc tohoto výnosu mu brání projednati vznesené námitky.

Dle §u 35 exek. řádu lze proti nároku, pro který byla exekuce povolena, podati námitky, které spočívají na skutečnostech exekuční nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku titulu exekučního. Předpokládá tedy § 35 exek. ř. pravoplatnost rozhodnutí tvořícího exekuční titul. Pravoplatnost cit. výnosu nemohla tedy úřadu brániti, aby meritorně rozhodl o námitkách vznesených na základě ustanovení §u 35 exek. řádu proti výnosu, z něhož úřad odvozoval svůj nárok, pro který byla exekuce povolena. Úřad byl naopak povinen námitkami vznesenými dle cit. zákonného ustanovení meritorně se zabývati a zejména zkoumati, jde-li o námitky v §u 35 uvedené, a podle výsledku tohoto zkoumání rozhodnouti. Když to úřad neučinil, nýbrž meritorní rozhodnutí jediné proto odepřel, že výnos z 3. listopadu 1921 nabyl moci práva, jednal proti ustanovení §u 35 exek. řádu a porušil tedy zákon.